

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15698/2025
27.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Марине Милановић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Силвио Хорват, адвокат из ..., против тужене „Addiko Bank“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Војин Јовановић, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19345/21 од 15.05.2025. године, у седници одржаној 27.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19345/21 од 15.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 19345/21 од 15.05.2025. године, у ставу првом изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 5576/20 од 11.03.2021. године, у делу у коме је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је одредба члана 8. Уговора о кредиту за консолидацију бр. ... од 01.04.2016. године, закљученог између парничних странака апсолутно ништава и да не производи правно дејство и обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 24.195,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.04.2016. године до исплате и обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 25.235,06 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другом изреке, преиначена је првостепена одлука у преосталом делу, тако што је утврђено да је одредба члана 8. Уговора о кредиту за консолидацију бр. ... од 01.04.2016. године, закљученог између парничних странака, у делу који гласи: „Корисник кредита се неопозиво и безусловно обавезује да током трајања овог уговора све до коначне отплате кредита, плаћа банци фиксну накнаду за одржавање кредитне партије у висини од РСД 100 месечно. Својим потписом на овом уговору корисник кредита даје сагласност и овлашћује банку да директно задужи његов отплатни рачун у износу месечне накнаде за одржавање кредитне партије“, апсолутно ништава одредба уговора и обавезана је тужена да тужиоцу на име неосноване наплате за одржавање кредитне партије исплати износ од 100,00 динара за сваки месец понаособ за период од 08.05.2016. године закључно са 08.02.2020. године, са законском затезном каматом на

појединачне месечне износе. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 23.735,60 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени ревизијског суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује ревизијски суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом утврђено је да је ништава уговорна одредба о накнади трошкова обраде кредита у корист банке и одредба о накнади трошкова за одржавање кредитне партије и обавезана је тужена да врати износе стечене по основу ништавих одредби. Другостепени суд је, на основу утврђеног чињеничног стања, донео одлуку у складу са правним ставом ревизијског суда о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита и других трошкова, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и 16.09.2021. године и израженим у бројним пресудама ревизијског суда. У овој парници тужена није доказала да је у преговорној фази тужиоцу доставила понуду са јасно означеном висином трошкова обраде кредита и других трошкова који су одређени уговором о кредиту и наплаћени од тужиоца. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у предметима са истим правним основом не указује нужно на другачији правни став, пошто правилна примена права у споровима са захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.02.2020. године. Вредност предмета спора је 24.195,00 динара.

У конкретном случају се ради о спору мале вредности, па ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 479. став 6. ЗПП. Без обзира на то што је првостепена пресуда делимично преиначена, у ком случају би по члану 403. ставу 2. тачки 2) ЗПП ревизија била дозвољена, у овој парници ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку која регулише поступак у спору мале вредности

прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**